

Sygn. akt IX Ka 745/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Klaudiusz Senator

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2013 r.

sprawy **J. S. (1)**

obwinionego o wykroczenie z art.92 ust.3 i 4 określone w lp.1.1 i lp.1.3 załącznika Nr 2 do ustawy z dn.6 września o transporcie drogowym w zw. z jej art.4 pkt.22 i art.87 ust.1 pkt.1 i pkt.2 lit. a

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego Wojewódzki Inspektorat Ruchu drogowego w K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 4 marca 2013r. sygn. akt XI W 4613/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach.

sygn. akt IXKa 745/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 4 marca 2013r. uniewinnił J. S. (1) od popełnienia wykroczenia z art. 92 ust. 3 i 4 określonego w Ip. 1.1 i Ip. 1.3 załącznika Nr 2 do ustawy z dnia 6 września o transporcie drogowym w zw. z jej art. 4 pkt 22 i art. 87 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit.a.

Apelację od tego wyroku wniósł (...) Inspektor (...), który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść obwinionego. W oparciu o art. 109§2 kpw w zw. z art. 427§2 i art. 438 pkt 1 kpk skarżący wyrokowi Sądu Rejonowego zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że umieszczenie niezbędnych dokumentów w pojeździe jest równoznaczne z wyposażeniem kierowcy przez obwinionego w wymagane dokumenty.

Podnosząc powyższy zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Rejonowy dokonał wadliwej oceny dowodów, która doprowadziła do poczynienia ustaleń nie znajdujących oparcia w przeprowadzonych dowodach.

Nie wiadomo na jakiej podstawie Sąd I instancji ustalił, że obwiniony miał wyposażyć M. W. w wymagane dokumenty skoro na taką okoliczność nie ma żadnego dowodu. Obwiniony J. S. (1) twierdził jedynie, że owe dokumenty umieścił

w pojeździe, którym krytycznego dnia jeździł M. W.. Sąd dysponował tylko takimi twierdzeniami obwinionego. Nie wiadomo jednak nawet kiedy, jak długo przed datą zdarzenia obwiniony miał umieścić przedmiotowe dokumenty w pojeździe. Zresztą na powyższą okoliczność tak naprawdę nie ma żadnego wiarygodnego dowodu. Gdyby J. S. rzeczywiście umieścił dokumenty w pojeździe, to powinny tam się znajdować. Tymczasem tak nie było. Natomiast Sąd z niczym nie popartej deklaracji obwinionego o umieszczeniu w pojeździe dokumentów wyciąga wnioski o tym, że obwiniony wyposażył w dniu 11 kwietnia 2012r. M. W. w wymagane dokumenty.

Sąd w sporządzonym uzasadnieniu zawarł stwierdzenie, że żaden z ujawnionych dowodów nie podważył wersji obwinionego, że M. W. został wyposażony w teczkę zawierającą wymagane dokumenty. Tymczasem zebrane w sprawie dowody w ogóle nie wskazują, żeby obwiniony wypełnił swój obowiązek. Jak to zostało wspomniane wcześniej okoliczność taka nie wynika nawet z wyjaśnień obwinionego, który mówił jedynie o umieszczeniu dokumentów w pojeździe (których zresztą tam nie było), a nie o wyposażeniu kierowcy. Nie zostało nawet ustalone, że obwiniony informował M. W., że dokumenty znajdują się w pojeździe.

M. W. krytycznego dnia kierował pojazdem, który miał powrócić z warsztatu i którym wcześniej nie świadczył pracy. Tak więc świadek nie może posiadać wiedzy co do tego, że w samochodzie tym zostały umieszczone wymagane dokumenty, chociaż, jak słusznie podniósł skarżący istotne jest ustalenie, czy obwiniony wyposażył kierowcę, a nie pojazd w dokumenty (art. 87 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym).

Zgodnie z art. 92 ust. 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym osoba zarządzająca przedsiębiorstwem lub osoba zarządzająca transportem w przedsiębiorstwie, o której mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009, a także każda inna osoba wykonująca czynności związane z przewozem drogowym, która naruszyła obowiązki lub warunki przewozu drogowego albo dopuściła, chociażby nieumyślnie, do powstania takich naruszeń, podlega karze grzywny w wysokości do 2.000 złotych.

Skoro obwiniony był zobowiązany do wyposażenia M. W. w wymagane dokumenty to rodzi się pytanie, jak w dniu 11 kwietnia 2012r. J. S. wypełnił swoje obowiązki, jakich dokonał aktów staranności. Tym bardziej, że M. W. miał kierować samochodem, którym wcześniej nie świadczył pracy i który wrócił z warsztatu po naprawie. Zarzucone obwinionemu wykroczenie może być popełnione nawet nieumyślnie. Skoro wg. obwinionego uczynił on zadość swojemu obowiązkowi to dlaczego nie wie co stało się z dokumentami, które miał włożyć do przedmiotowego samochodu. Jak obwiniony kontrolował to, że każdy kierowca jest wyposażony w przedmiotowe dokumenty skoro nie wręczał ich, a tym bardziej tak jak w niniejszej sprawie, kiedy pojazd został przyprawiony z warsztatu i przydzielony kierowcy, który wcześniej nie świadczył pracy tym pojazdem.

W świetle powyższego koniecznym jest uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd przeprowadzi postępowanie dowodowe od początku, uzupełniając je we wskazanym w niniejszym uzasadnieniu kierunku, z tym, że Sąd I instancji na podstawie art. 442§2 kpk może poprzestać na ujawnieniu dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku. Po przeprowadzeniu na nowo postępowania dowodowego Sąd dokona wszechstronnej analizy występujących w sprawie dowodów przestrzegając zasad wypływających z art. 5§2 kpk i art. 7 kpk, uwzględniając i analizując wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności. W razie takiej konieczności Sąd I instancji sporządzi uzasadnienie wyroku odpowiadające w pełni wymogom z art. 424 kpk.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 437§2 kpk w zw. z art. 109§2 kpw należało orzec, jak w wyroku.

SSO Klaudiusz Senator